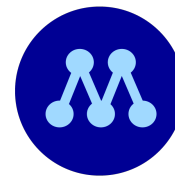

Partiledardebatt

**Ulf Kristerssons anförande vid riksdagens
partiledardebatt den 10 juni 2020.**

Det talade ordet gäller

Herr/fru talman,

Samarbeta! Driva på! Tydlighet!

Tre begrepp som har väglett mig och mitt parti genom den här krisen.

För man ska samarbeta i kris. Samarbeta mellan riksdag och regering. Mellan regering och opposition. Mellan nationell nivå och lokal. Man lägger andra saker åt sidan och fokuserar, för landets bästa.

Moderaterna har drivit på regeringen.

Vi har drivit på för större och snabbare stöd till jobb och företag. Drivit på för att undvika konkurser, och att fler företag ska kunna övervintra den här bistra tiden. Vi har samlat majoriteter i riksdagen för att göra mer.

Vi har drivit på för många fler tester, och tjatat oss blåa i tre månader för att något ska hända. Att mäta är att veta. Nu finns äntligen en plan för testning. Det är bra. Men planer och strategier, samverkan och samordning har vi sett förr. Nu är tid att få saker gjorda, inte tid för fler presskonferenser.

Och vi har drivit på för att komma igång med coronakommissionen så fort som möjligt. Regeringens utkast innehåller mycket som är bra, men en sak är uppenbar: kommissionens arbete får inte politiseras, och slutsatserna kan inte skjutas till efter valet 2022.

Och så tydlighet.

Kriser kräver tydlighet om exakt vem som bär ansvar för exakt vad. Och ärligt talat, alla vet att det inte är den här regeringens bästa gren. Förvirringen i testfrågan är ett exempel. Otydligheten om skyddsutrustning och läkemedel är två andra. Vem är det som kör?

Otydligheten blev närmast övertydlig när statsministern i förra veckan kände sig

manad att påpeka att det är regeringen som leder Sverige. Och att det är han som leder regeringen. Jag vet inte om det budskapet gjorde oss tryggare, eller mer oroade.

Men vi moderater kommer fortsätta hjälpa till. Och riksdagen har aldrig i modern tid varit viktigare än just nu.

***

Herr/fru talman,

Vi hoppas alla att det värsta är över, men sanningen är att ingen vet. Inte vi och inte andra länder. Låt oss vara ödmjuka. Men fler kommer bli sjuka, fler kommer mista livet och mer måste göras för att stoppa smittan.

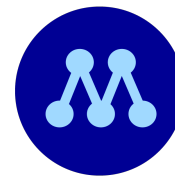
Ledigheten hägrar, men det här blir ingen vanlig sommar. Det vet alla studenter som har förlorat sitt sommarjobb innan de ens började. Det vet de 130 000 människor som har blivit arbetslösa. Och alla företag som har gått i konkurs.

Jag vet vad det första jobbet betyder. Som mitt eget – på Expert foto i Eskilstuna. Alla minns sitt första jobb. Våldigt få har det kvar. Men nästan ingen skulle vilja varit utan det.

Det är ofta steget in i vuxenvärlden. Men det är också självständighet och egna pengar. För den som är ny i vårt land är det bästa vägen in i det svenska samhället, och till det svenska språket.

I krisens spår kommer Sverige få högre arbetslöshet. Enligt KI, sannolikt den högsta arbetslösheten sedan andra världskriget. Det kommer inte bli lätt, men vi måste ta oss igenom även den här krisen framgångsrikt.

Under en kris för länge sedan var räntan 500 procent. 1992 gick 85 företag i konkurs – varje arbetsdag. När året var

Det talade ordet gäller

slut hade 21 000 företag gått under. Det här var dystra tider för Sverige. Men mycket blev till slut ändå väldigt bra. För vi tog vara på krisens insikter – och tog tag i våra problem.

Det är precis det vi måste göra igen: kavla upp ärmarna, se problemen i vitögat, fatta besluten - och genomföra dem.

Sverige hade problem redan före corona: Vi hade lägst tillväxt per capita i hela EU. Sedan Stefan Löfven tillträdde har 27 av 28 EU-länder fått lägre arbetslöshet. Alla utom Sverige. Tiotusentals människor – många födda utanför Europa – riskerar att hamna i permanent utanförskap. Snart är en halv miljon människor arbetslösa.

Underskatta inte de här problemen. Bara för att vi har vant oss vid dem, är de inte naturliga. Bara för att det varit så länge, måste det inte vara så i framtiden. Det skulle kunna gå bra för Sverige. Men då måste vi än en gång ta tag i våra problem och ta fasta på våra möjligheter. I den ordningen.

Sverige måste för det första återupprätta arbetslinjen. I vårt land jobbar man och gör rätt för sig – unga och äldre, kvinnor och män. Det ska vara lätt att komma in, och lätta att stanna kvar. Och det ska alltid löna sig bättre att jobba än att leva på bidrag.

För det andra: Efter en kris måste tillfälliga åtgärder rullas tillbaka. Det är därför de kallas krisåtgärder. Devalvera inte innebörden av kris – då gör man saker man inte gör annars. Man ger pengar till företag, man höjer a-kassan. Man sätter ekonomin i undantagstillstånd.

Vi måste därför, för det tredje, vara försiktiga med skattebetalarnas pengar. För att inte högre bidrag ska leda till längre arbetslöshet. Och våra akuta stöd till företag ska inte bli som 70-talets industripolitik.

Och för det fjärde måste vi återupprätta tryggheten och säkerheten. I vårt land ska både flickor och pojkar våga gå hem själva från träningen. Gängkriminalitetens skjutningar och sprängningar hör inte hemma i Sverige. Kriminalitet ska inte vara en alternativ karriärväg för unga killar i förorten.

Det är fyra steg till ett friare och tryggare land. Ett land som successivt blir bättre, inte sämre. Tryggare, inte otryggare. Säkrare, inte osäkrare. Friare för alla, inte ofriare för många.

Om vi gör det vi måste, kan vi bli precis det vi vill.

Den hoppfullheten – Sveriges historiskt bevisade kraft och förmåga att nyktert se problem och fördomsfritt hitta lösningar – den bär jag med mig, när vi nu tar oss an de prövningar som ligger framför oss.

Tack!